

smejal, da bi bil kmalu počil. — Za nekaj časa sta šla z Jerico gobe brat. Pa je videl Videk preje gobo ko Jerica; škoda, da največkrat le kakšno mušnico. Pobral jo je, ko še ni poznal pravih gob, a jo je zopet vrgel proč, ko mu je povedala Jerica, da je strupena. Pa vesel je bil Videk vseeno, da je kar vriskal od veselja. — Na visoki bukvi v gozdu je vpil sokol: „kri-kri! kri-kri!“ — Videk je prav rad sedel pri drevesu. Šel je torej in se naslonil na bukev. Pa je že nerodno stopil, da se mu je izpodrsnilo in je padel, ojej, padel tako močno, da se mu je kar pokazala kri na čelu. Na vso moč je zajokal. Jerica je preplašeno priskočila. Ko je zagledala kri, ni prav nič pomišljala, kar odtrgala je od svojega rokava belo plateno cunjico, jo zmočila v mrzli vodici ter obvezala Vidku ranico. Videk ni več vokal, pač pa je pokazal s prstkom proti domači hiši in vzkliknil nekolikokrat: „Mu, mu!“ Vzela ga je torej Jerica v naročje in nesla proti domu. Zelo jo je skrbelo, kaj bo. Oj, da bi vsaj ranice ne bilo! (Konec prih.)

Med mladimi zajčarji.

Spisal Ivan Kranjskogorski.

(Dalje.)

Tine je hotel svoj sklep tudi takoj izvršiti, da se iznebi strahu in tesnobe v duši. Najprvo mora poiskati onega zajčka, ki ga je pustil pod grmom trdno zvezanega v rdeče oblačilce, da ga ponese Drejčku.

Napoti se h grmu, postane mu lažje pri srcu, dasiravno se še ves trese ter se mu zdi glava težka in omotna.

Zajčku pa, ki je ležal pod grmom trdno zavezan v rdeče oblačilce, ni bila po volji ta tesnoba. Takoj, ko je Tine odšel, se je začel pregibati in stegovati, da bi se oprostil neljube ječe. Stegoval se je in stegoval, pa ni šlo. Prekopical se je z oblačilcem vred in se zvaljal izpod grma. Ko vse ni nič pomagalo, je začel gristi — in pregrizel je oblačilce toliko, da je lahko pomolil prednje noge vun. Sedaj je za silo skakal, videl pa še ni nič, ker je imel glavo še ogrnjeno z rdečim prtom. Zaletaval se je ob grmovje in šture, da ga je vse sčemelo. Slednjič pa se mu je posrečilo pregristi oblačilce in pomoliti tudi glavo na prosto. Rešen je bil vsaj najhujše stiske.

V tem pa se je ulila ploha in zajčka vsega premočila. Skakal je le z največjo težavo s polja domov in se je skrtil ob grmovju v malo votlino lepe bele skale, ki je stala kraj polja. Oblačilce je bilo premočeno in se je

tesno oprijemalo zajčkovega života; samo glava in prednje noge so gledale iz njega. Čuden in smešen je bil videti ta zajček; rdeč, ves rdeč kot škrat.

Tine pa je stal pod tistim grmom, kamor je bil poprej položil zajčka, in je debelo gledal, ko zajčka ni bilo več tam. Oziral se je okrog, pa zajčka ni bilo. Kam bi bil izginil? Sam zbežati ni mogel — si je misli Tine — saj je bil vendar trdno zvezan v oblačilcu. Morda ga je pa kdo dobil in vzel s sabo, ali pa ga je ugrabila zver in ga požrla. Oh, kaj bo zdaj, kaj bo? Ne bo mogel vrniti zajčka Drejčku in zato se mu ne bo upal povedati, da ga je vzel on. Toda saj mora biti nekje, prav blizu mora biti, si je mislil Tine. Hodil je okrog med grmovjem, pod vsak grm je pogledal, pa zajčka ni bilo. Klical bi ga bil Tine rad, pa se je bal, da bi ga kdo ne slišal. Rosne veje so ga objemale in puščale vso mokroto na njegovem oblačilu, da je že kar curljalo od njega in ga je izpreletaval mraz. Blodil je Tine dolgo okrog in se plazil po vseh štirih med mokrim trnjevim grmovjem, ki mu je trgalo srajco in rezalo rane v kožo.

Pa zajčka ni bilo nikjer, nikjer.

A tedaj se spomni Tine na sanje pretečene noči, ko se mu je sanjalo, da je blodil po trnjevi goščavi in iskal zajčka. Padel je v brezdno in tam ga je hotel požreti rdeči škrat. Pri tem spominu obide Tineta groza. Kaj, če res pride škrat, ker je on postal tat, in ga vzame. Hitro se splazi Tine izpod grmovja in hoče nazaj. Že pride iz trnjeve gošče, kar vidi, da se nekaj giblje pri beli skali.

Pogleda natanko, pa o groza! Tam pri beli skali zagleda rdečega škrate s sivo brado, kot ga je videl v sanjah. Miga mu z rokami, da ga bo — —

Tineta obide taka groza, da se ne more geniti z mesta. Zdi se mu, da se vse vrti okrog njega in skoro da se ni zgrudil na mokro zemljo. Obupen krik se izvije iz njegovih prsi:

„Pomagajte! O jej, o jej, pomagajte!“

Zbral je vse moči in se spustil v dir. A rdeči škrat je storil dva skoka in se postavil ravnoram ob potu ter je iztegal roke. Tine ga je dobro videl, zaglal se je po potu mimo njega in spustil divji krik, misleč, da je že po njem:

„Škrat, škrat! O jej, pomagajte!“

In dirjal je, kar so ga nesle noge, a izpodtaknil se je ob jesenovi korenini in je padel. S čelom pa je zadel ob kamen in obležal nezavesten v luži, ki se je nabrala v jarku.

Otroci, ki so stali na nasprotni strani na polju in so čuli obupni krik Tinetov, so mislili, da se samo norčuje. Ko je pa padel na potu za plotom in se ni več prikazal, so mislili, da se jim je skrnil. Hiteli so vendar tja, da vidijo, kakšno šalo jim je napravil Tine. A ko so se nekoliko približali beli skali, so zagledali tudi oni rdečega škrate z belo brado, ki jim je migal z rokami. Nepopisna groza jih je obšla — nastal je krik in vik, da se je čulo čez vso vas. Zbežali so proti domu in so dirjali čez nezavestnega Tineta, o katerem so celo mislili, da je mrtev.

Vsi prestrašeni in jokaje so pripovedovali potem na vasi, da stoji škrat tam pri beli skali na polju. Ubil je Citrarjevega Tineta in mu vzel dušo. Tam leži ubogi Tine na potu in je mrtev.

Vaščani so se smejali in jih mirili, da ni škrate; da je samo bajka o škratu, v resnici ga pa ni.

Toda otroci so plašno gledali in sveto zatrjevali, da so res videli škrate in čuli Tineta, kako je klical na pomoč. Tine pa da je že mrtev, ubogi Tine!

Cela truma ljudi se je medtem zbrala in šli so proti tistemu kraju — ne radi škrate, ker so vsi vedeli, da škrate ni in je to samo bajka — ampak radi Tineta. Bali so se, da se mu je morda res kaj zgodilo.

Glejte, našli so Tineta na potu. Bil je nezavesten in ležal je, kot bi bil mrtev. Obleko je imel vso premočeno, srajca pa je bila umazana in razdrapana. Po obrazu in po rokah je bil ves razpraskan in krvav. Oblivali so ga z mrzlo vodo, ki je stala v jarku — pa ni pomagalo, ni se Tine zavedel.

Mati so vili roke in so obupno plakali:

„Otrok, o nesrečni otrok! Kaj se je zgodilo s tabo? Ves dan si bil tako žalosten in čuden. O Tine, Tine!“

Pa Tine ni odprl oči. Bil je bled kot smrt in ni čul ničesar.

Mati so ga dvignili z mokre zemlje, da ga neso domov. Bridkosti in žalosti so se jim šibile noge, ko so ga nesli v naročju po zeleni ulici in plakali so. Za njimi pa je šla cela truma ljudi z globokim sočutjem v srcu.

Ravno v tistem času pa se je smehljalo solnce iznad zapadne gore v zadnji pozdrav, in rosno polje se je bleščalo, kot bi bilo posuto s samimi demanti. Tam čez dolino pa sta se razprostirali dve krasni mavrici, lepi kot bi se bilo odprlo nebo. Krasen slavolok je postavila narava nad dolino, slavolok miru in sprave.

Glasovi od — „Zelene mlake“.

Profesor Francišek Pengov.

Danes je že minulo dva meseca, odkar sem jaz poredni, pa tudi radovedni Mihec rekel zadnji „z Bogom!“ svojemu znancu, botru Sekulji, stisnivši mu prijateljsko ročico. Ves čas sem imel toliko opraviti s šolo — pomagal sem pa tudi materi na polju, ko smo sadili fižol in sejali ter že začeli kositi — da nisem utegnil iti v vas k „Zeleni mlaki“.

Toda če prijatelja niso videle oči, ga je pa slišalo toliko večkrat uho in ž njim vred tudi razne druge glasove. Nocoj je zopet tako rajski večer,